Onämnd 10 kr, V. Ö., 5 kr, H. J., Vängsbo 5 kr, E. W., 5 kr, Onämnd 5 kr, E. W., Knåda 5 kr, P. J., Vängsbo 5 kr, H. W., Vängsbo 5 kr, R. L., Norredsbyn 5 kr, A. C., Edsbyn 5 kr, K. E., Alfta 5 kr, M. P., Viksjöfors 5 kr, E. B., Frunga 5 kr, O. W., Ånge 5 kr, A. K. J., 10 kr, Okänd 10 kr, E. E., 10 kr, S. O., Vängsbo 10 kr, E. V. 10 kr, J. E., Edsbyn 10 kr, I. J. T. W., 10 kr, Flera givare 15 kr, Onämnd, Karlskrona 50 kr; nr 1798 B. H., Ekeby 5 kr; nr 1799 Onämnd, Hälsingborg till hem- och utresor 28 kr; nr 1800 M. K., Rydsgård 5 kr; nr 1801 A. J., Lindesberg 3 kr; nr 1802 M. A., Lilla Harrie till hem- och utresor 20 kr; nr 1803 J. O. W., Byvattnet till d:o 2 kr; nr 1804 A. G., Stockholm 10 kr; nr 1805 E. E., Stockholm 10 kr; nr 1806 E. E., Malmö 10 kr; nr 1807 J. A., Borås 5 kr; nr 1808 H. J., Norrköping 5 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons underhåll 10 kr; nr 1809 Kollekt vid husförhör i Västersäl gm. E. L., Bjästa 10:53; nr 1810 Vänner på Styrsö gm. E. C. 25 kr; nr 1811 S. Ö., Ystad 5:50; nr 1812 V. M., Kräbbleboda 3 kr; Kollekt vid förmiddagssyföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 15:60; Kollekt vid R. K. K. F:s syförening Stockholm 4:50; nr 1813 R. G., Karlskrona till tryckning av Nya Testamentet 10 kr; nr 1814 A. o. H. Å., Strövelstorp 10 kr; gm. H. Å., E. A., 10 kr; nr 1815 H. O., Ersnäs 18 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 6 kr; nr 1816 Fr:a L., Stockholm till fars och mors minne 100 kr; nr 1817 Boeryds missionsförening gm. P. A., 25 kr; nr 1818 B. H., Landskrona 25 kr; nr 1819 E. S., Göteborg till hem- och utresor 5 kr; nr 1820 T. H., Östadkulle 10 kr; nr 1821 R. S., Diö 10 kr; nr 1822 A. o. A. L., Orsa, 5:50; nr 1823 E. T., Sölvesborg 3 kr; Onämnd, Klevshult 5 kr; nr 1824 F. T., Hofors 10 kr; H. K., Stockholm till offerdagen 10 kr; nr 1825 A. B., Stockholm till d:o 20 kr; nr 1826 E. R., Stockholm till d:o 25 kr; nr 1827 Mongolgruppen i Trelleborg gm. R. I., 117 kr; nr 1828 K. A., Lindesberg till hem- och utresor 5 kr; A. H., Svalöv julgåva till F. I. o. P. G. Svensson 15 kr; nr 1829 Tostarps syförening gm. A. J., Munka Ljungby 60 kr; nr 1830 M. J., Jämshögsby 23 kr; »Missionsvän» 25 kr; nr 1831 A. T., Ulricehamn 10 kr; nr 1832 K. B., Sunne gm. I. M. 10 kr; nr 1833 Kollekt o. spbm. vid offermötet i Betesdakyrkan, Stockholm 590:05; J. M. O., Stockholm 10 kr; Kollekt vid förmiddagssyföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 17:35; nr 1834 S. P., Stockholm, spbm. till d:o 47 kr; nr 1835 A. G., Karlskrona 5 kr; nr 1836 N. P., Göteborg, spbm. 17 kr; nr 1837 Syföreningen Enighet, Tranås gm. C. Th., 175 kr; nr 1838 Gimarps ungdomsförening gm. A. S., Osbruk 10 kr; nr 1839 A. S., Tierp till hem- och utresor 1 kr; nr 1840 I. K., Uppl. Väsby, spbm. 24 kr; nr 1841 I. L., Brottby 5 kr; nr 1842 M. E., Lillån 8 kr; nr 1843 E. E., Kumla 10 kr; nr 1844 H. B., Enskede 5 kr; nr 1845 I. V., Södertälje till hem- och utresor 2 kr; nr 1846 F. B., Liared, 5 kr; nr 1847 J. K., Karlshamn 25 kr.

Summa Kronor: 8.912:70.

Varmt tack till varje givare!

»Ty i honom gläder sig vårt hjärta, vi förtrösta på hans heliga namn.» Ps. 33:21.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945

72354

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 2	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Febr. 1945

Skildringar om lamaismen.

Det föregående numret av Ljusglimtar innehöll skildringar om den lekamliga nöd, som råder i många hem i Mongoliet. Detta nummer är ägnat åt den andliga nöden därute, vilken sannerligen icke är mindre utbredd eller mindre hemsk, snarare hemskare än den yttre nöden.

Det är med hänsyftning på det andliga tillståndet i Mongoliet en av våra hemgångna missionärer, dr T. Ollén, en gång skrev därutifrån: »Du där hemma i Sverige! Om du visste vilket lyckligt land du lever i, ett land, där lag och ordning råda, ett land, där ett människoliv har något värde, där hederliga människor ej äro enstaka undantag — om du visste detta, visste, att du, jämfört med mongolerna, lever som i paradiset, skulle du då inte offra en tanke på dina bröder där ute? Vad har du gjort för att betala av s k u l d e n till dem, den skuld du har till dem därför att Gud givit dig nåden att låta dig födas i Sverige och ej i Mongoliet?»

Den rysliga okunnigheten därute, den rysliga vidskepelsen, de onda andemakternas mörka spel har fört detta folk in i djup av lidanden. Väl ha vi anledning att tacka Gud för att han låtit oss födas i Sverige. Må tacksamheten mana oss till bön och offer för dessa olyckliga, som sakna det som vi i så rikt mått äga och betrakta som så självklara förmåner, att vi glömma att i dem se utslag av idel oförtjänt nåd.

Lamaismens mörker.

Av missionssekreterare *Magnus Havermark.*

Faktum är att religion och moral ej ha någonting med varann att göra hos mongolerna. Man utför sin tillbedjan och sina religiösa ceremonier, liksom man förrättar ett annat arbete, utan att livet vare sig i ord eller handlingar röjer någon påverkan därav. Till och med de s. k. levande gudarna leva uppenbarligen i dryckenskap, otukt och alla möjliga laster. Jag frågade en gång några präster, som sutto och spelade kort, om det gick an för dem som präster att syssla med sådant och vad gudarna skulle säga om det. Då svarade en av dem: »Då vi spela, tala vi mongoliska, och det förstå inte gudarna» (mongolernas heliga språk är ju tibetanska). Det är höga tankar de ha om sina gudar! Men det kan ju inte vara annorlunda, då de tillbedja dessa bildstoder, och ännu mer neddragande måste detta tillbedjande av människor bliva. Då de se dessa »levande gudar» leva i synd och last och ändå skola hålla på att tillbedja dem, då måste ju gudsbegreppet bli lågt.

Både rövare och tjuvar läsa sina böner samt offra och tillbedja i tempel. En vinter hade vi i Hallong Osso-trakten ett band rövare, som spred skräck och fasa, där de drog fram. Den ene efter den andre av deras offer — brända och sårade nästan till döds — fördes till missionsstationen. Jag hörde en mongol berätta, huru de bundo en rik man, klädde av honom nästan naken och hängde upp honom i tummarna i tälttaket. Anföraren satte sig så i högsätet, plockade på radbandet och läste böner, under det de på hans befallning höllo på att bränna den stackars mannen över hela kroppen. Ibland gjordes ett litet uppehåll i böneläsningen och torterandet, och den stackars plågade mannen tillfrågades, hur mycket silver han ville ge. Då summan ansågs för liten, röt hövdingen »bränn», under det han fortsatte med att flytta kulorna på radbandet och läsa sina böner. Sådan är hedendomens gudsfruktan, inte alltid fullt så grov i sin motsägelsefullhet, men i sak går detta drag igen i det religiösa livet därute.

Unga lamapräster.

Det som skall vara styrkan i detta system — lamakåren, vilken skulle leva i celibat helt för religionen — det har blivit en riktig förbannelse för mongolerna. Tempelsamhällena bliva — som ofta påpekats — verkliga härdar för veneriska sjukdomar, vilka sedan särskilt genom prästerna spridas ut över landet och förstöra folkhälsan. Många präster finnas, som knappast kunna läsa något alls, och de flesta som kunna läsa litet förstå ingenting av vad de läsa, de ha blott lärt in de tibetanska orden, och så hålla de på med att repetera dessa utan att begripa det minsta av meningen. Ej sällan träffar man bland prästerna verkliga skojare och bedragare. Lamapojkarna vid de större templen kunna vara rätt så besvärliga att råka ut för.

Det är något onaturligt i ett religionssystem som på detta sätt tar tusentals män från hem och familjeförpliktelser och sammanför dem för att leva ett meningslöst och onaturligt liv. De skadliga följderna härav kunna icke utebliva.

Hur små »barnagudar» utses.

Av missionär *Gerda Ollén.*

Under en evangelisationsresa inträffade en dag något som gav oss missionärer en ny glimt av mongolernas religiösa liv. Jag hade åtföljt en kamrat till ett ensamt tält avsides från vägen. Dit inkomma möttes vi av en ovanlig syn. Tältet föreföll fattigt. Husmoderns huvudsmycke var av den enklaste sort och teet som bjöds var fattigmans te — d. v. s. tefärgat saltvatten. Kvinnan var klädd i trasor, och ett par nakna, obeskrivligt smutsiga pojkar hade just arrangerat ett slagsmål, varav de voro alltför livligt upptagna för att kunna fästa någon som helst uppmärksamhet vid moderns gälla tillrop. Övre ändan av tältet erbjöd emellertid en helt annan anblick. En ren filt täckte här marken, i mitten var en stor gul dyna placerad och på denna tronade med korslagda ben en liten pilt på omkring 8 år, klädd i höggul dräkt och med rakat huvud. Han satt där och följde med tydligt intresse småbrödernas slagsmål. När modern slutligen medelst ett par kraftiga örfilar slängde dem tjutande och vrålande ut genom dörren, där de åter röko ihop, återgick pilten till sin egentliga sysselsättning och började med hög, sjungande röst läsa tibetanska böner från en packe lösa blad, som voro placerade på ett litet bord framför honom. Varje genomläst blad placerades med en komisk, högviktig gest på högra sidan av bordet. Framför gudaskåpet, som med hänsyn till tältets prägel för övrigt var förvånansvärt stort och praktfullt, sysslade en yngre präst, gnidande de förut oklanderliga offerskålarna, som därpå fylldes med smör och försågos med var sin veke. När detta var gjort ägnade prästen en iögonfallande uppmärksamhet åt den lille på dynan, räckte honom te i en silverskål och placerade ett fat med kakor framför honom. Allt verkade så högtidligt och egendomligt, att jag skulle brustit ut i skratt, om ej känslan av att en sådan munterhet skulle ådragit sig den allvarliga kvinnans med den stolta, självmedvetna hållningen och den unge prästens höga ogillande, hindrat mig.

Vid avskedet växlade min kamrat några ord med prästen, och när vi därpå avlägsnade oss, utbrast han: »Kommer du

Den lille »Gegen» några år senare med hela ansiktet fullt med syfilissår.

ihåg templet, som vi besökte för några dagar sedan — det var en stor människoguds, en 'gegens' tempel? 'Gegen' själv hade dött för en fem, sex år sedan.»

»Ja, det kommer jag väl ihåg. Men vad som mer intresserar mig är den lilla märkvärdiga personligheten på dynan därinne i det fattiga tältet. Vad var meningen, tror du?»

»Det är ju just det jag vill berätta. 'Gegen' som dött och den lilla bytingen i tältet är en och samma person. Du förstår, i samma ögonblick han dog, föddes pojken. Man visste nu, att hans höga själ hade återfötts och det blev fröjd och gamman. Pojken får nu sin första uppfostran av läraren-prästen, som aldrig viker från hans sida. Om något år kommer han att under stora högtidligheter föras till templet, där hans undervisning pågår i något tiotal år. Därefter kommer han att företaga resor till ryktbara tempel, precis som de unga »gudar» vi sågo vid Dolla Nor. Överallt kommer han att låta sig tillbedjas och mottaga folkets offergåvor. Så skaffar han förökade rikedomar till sitt tempel och åt sig själv. Om en sådan levande gud är klok och förslagen, lyckas han för egen del bemäktiga sig en

stor del av folkets gåvor och kan sålunda på kort tid bli en otroligt rik man.»

»Men antag, att flera barn födas samtidigt som en 'gegen' dör — vem blir då utkorad att vara den odödliges gengångare?»

»Det avgöres genom lottkastning. När en 'gegen' dött, göras efterforskningar först i närmaste grannskapet av hans tempel och sedan på allt vidare område. Är han en tibetan, som ofta händer, då de tibetanska prästerna ha större anseende i Mongoliet än de mongoliska, göras efterforskningar i den dödes hemtrakt. De nyfödda gossarnas namn och vistelseort nedskrivas och insändas till det stora lamatemplet i Peking, där de nedläggas i en guldurna och omskakas. Den namnsedel, som översteprästen får upp, innehåller namnet på den lycklige eller rättare olycklige. Det gjunkas om, att lottkastningen ofta synes utfalla till förmån för rika personer, som ha råd att betala stora summor för nöjet att se sina söner upphöjda till gudar, för vilka människoskarorna nedfalla. En from, rättrogen mongol skulle likväl aldrig vilja göra en antydan om något sådant. En from mongol misstänker intet — han bara offrar och tillbeder. Och faktum är, att lotten stundom faller även på barn från fattiga tält, såsom fallet varit här. Och då — ingen guldgrävare, som gjort ett fynd, som med ens gjort honom till en bottenrik man, kan känna en sådan lycka som en mongolkvinna, då hon får veta, att hennes barn är en 'gegen', en odödlig, en gud! Hela familjen och släkten överstrålas av glansen från den lille och intager från den stunden — den må annars vara hur fattig och okänd som helst — en särställning. Lade du märke till den stolta hållningen hos kvinnan där i tältet — fastän klädd i trasor förde hon sig som en drottning. Även prästen, som förunnats att vara det lilla 'ljusets' lärare, tycktes medveten om sin höga värdighet och betraktade oss, låga jordevarelser, med en iögonfallande nedlåtenhet.»

Så avstannade samtalet. Jag försökte i tankarna följa utvecklingen av det liv, som redan från början pressats in i sådana onaturliga, vidriga former. Hurudan skulle mannen bli? — Med förnyad kraft trädde bilden från en tempelfest i Dolla Nor fram för mitt inre, jag såg åter dessa unga människorgudars feta, fördummade ansikten, vari endast en stor självmedvetenhet stått att läsa, och jag tyckte mig förstå sammanhanget. Sådant måste resultatet bli av denna människotillbedjan — en olycka för gudarna, en olycka för folket.

Livet inom tempelområdena.

Där onda makter husera.

Tidvis ha vi — berättar en av våra missionärer — levat helt nära stora tempelområden. Så gott som dagligen fingo vi här bevittna pilgrimers och andra tempelbesökares gudstjänstövningar.

Det var något i dessa allvarliga ansikten, denna stumma vädjan till en hjälplös gudamakt, som djupt berörde oss. Vi såg, hur gamla, värkbrutna gummor böjde sina stela ben tills de inte orkade längre. Då gingo de därifrån, lika allvarliga och fulla av vördnad som när de kommit. Men aldrig såg man ens den svagaste ljusning över deras ansikten, aldrig läste man däri en skymt av hopp. Gamla och unga, män och kvinnor — alla fullgjorde de sina andaktsövningar på samma sätt. Allvar, vördnad, undergivenhet, ofta trötthet, ibland en slö resignation, men aldrig glädje lästes i deras ansikten.

Man såg hur pilgrimer och andra fromma gingo runt tempelområdena, nu och då vevande några slag på de stora bönecylindrarna, i vilka skrivna böner äro inlagda. Sådana cylindrar eller bönekvarnar voro uppställda med korta mellanrum runt kring de två största tempelområdena i staden. Eller ock såg man dem falla ned på någon av de för tillbedjan avsedda platserna, där en sluttande bräda placerats framför ett litet avgudahus, från vars inre en med bjävs och grannlåter behängd avgud grinade emot en. Dessa bräder voro av mångårigt slitande så blankpolerade att man nästan kunnat spegla sig i dem.

Men mongolernas behov av gudsdyrkan tillfredsställdes ej av tillfälliga besök vid templen. Så småningom kommer man underfund med, att mongolens hela vardagsliv är liksom genomträngt av religiösa vanor. Den ensamme ryttaren använder tiden på hästryggen till att läsa böner. Männen vid hästmarknaden fingra på sina radband och underhandla dessemellan om pris på hästarna. Den lilla gumman, som skyndar iväg för att köpa en bit kött till kvällsmålet, glömmer inte att ta med den lilla bönekvarnen. Och prästerna, såsom religionens representanter, bestämma allt och reglera hela det vardagliga livet. I vilken grad prästerna här ha folket i sin makt började man ana, då man får höra, att varje familj i tempelsamhällena har från fyra till åtta »lärare», som ha sitt särskilda område, där de bestämma över familjens angelägenheter. Så finns det till

En samling lamapräster.

exempel en medicin-lärare. Denne avgör alla frågor, som beröra familjens kroppsliga välbefinnande. Om sjukdom uppkommer, bestämmer han vad som skall göras. Han läser böner för den sjukes tillfrisknande och ger medicin. Hjälper ej detta, spår han för att utröna vad som bör göras. Ibland anbefalles pilgrimsresor, ibland sammankallandet av präster för sjukdomsdjävulens utdrivande. Ibland hänvisas den sjuke till någon berömd medicinmänniska och så vidare. Vadhelst prästen bjuder, det gör man, även då det är förenat med stora kostnader och mycken vedermöda. »Läraren» har sagt det, och det enda naturliga för en mongol är att handla i den allra noggrannaste överensstämmelse härmed. En annan av de många lärarna är »de heliga böckernas lärare». Denne har till uppgift att ordna och leda familjegudstjänster och årliga offerfester. Är han nitisk, utövar han ett mycket stort inflytande i all synnerhet på familjens söner, som, om de bestämts för den prästerliga banan, ofta av honom få sin första undervisning. Även de, som ej äro ämnade att ingå i det andliga ståndet, tillhållas av läraren att visa trohet mot gudarna och att i allo väl förrätta sina andaktsövningar. De övriga av familjens andliga lärare tillkallas vid familjegudstjänster och övriga förekommande tillfällen och ha stor makt och myndighet över familjens medlemmar, vilka alla benämnas deras »lärjungar».

Varje familj är sålunda omgiven av en hel stab av andliga ledare, som fullkomligt har familjens medlemmar i sin hand.

Men hurudana äro då dessa präster?

Dels genom personliga iakttagelser och dels genom vad ens vänner iakttagit är man böjd att tänka, att prästerna i regel stå på en lägre ståndpunkt än folket i övrigt. De äro religionens representanter och såsom sådana — i egna och folkets ögon — omgivna av en gloria. I all synnerhet gäller detta om det stora antal präster, som i tempel hava någon läraresställning. I högsta grad okunniga — då deras religion lär dem att med förakt förbigå allt, som tillhör det världsliga livet för att ägna sig åt ett enda, rabblandet av böner på tibetanska, som de i nio fall av tio ej förstå — sola de sig i sin egen förmenta glans. De kasta ej blicken högre än till sig själva och följden blir därför stor självbelåtenhet. I denna luft utvecklas och frodas hedendomens giftiga plantor och allsköns ogräs på det mest fasansfulla sätt. Ehuru prästerna, då de äro i sina inom tempelområdena belägna bostäder, äro ålagda sträng avhållsamhet, ha de full frihet att då de lämna dessa områden leva efter behag. De äro ej gifta, men alla, med ytterst få undantag, leva i fasansfull lösaktighet. och följden är veneriska sjukdomar, som till och med angripa barnen i templen och förvandla unga kraftiga män till de ömkligaste människovrak. Men det falska religionssystemet uppammar inte blott sedeslöshet, utan det driver människorna in i lögn och bedrägeri. Prästerna bli feta och välbärgade — folket får offra. Så händer det, att från själva templen väller en bred, svart flod av orenlighet ut över landet. De, som själva genom ett falskt religionssystem dragits och alltjämt dragas nedåt, omslingra med mångtusen armar ödefolket, som till dem satt sitt hopp, och draga det nedåt, alltjämt djupare nedåt.

Man får det intrycket att lamaismen har fört detta folk till fördärvets brant. Och den synen är smärtsam, ty det enkla mongolfolket med sin oskrymtade, starka tro, sin hängivenhet och offervilja för det som för dem framstår som det högsta vore värt en bättre lott.

En tempelfest.

En intressant resa till kines- och mongolstaden Dolla Nor.

Några av oss mongolmissionärer företogo en sommar en färd till en mongolernas tempelstäder, Dolla Nor. Allteftersom vi närmade oss staden, blevo vägarna mer livliga, och det förmärktes snart, att något särskilt var på färde. Den ena ryttaren efter den andra, tydligen klädd i festdräkt, passerade förbi vår lilla karavan, alla i *en* riktning och tydligen med samma mål. Vi passerade snart också förbi restält, där vi såg långväga resande — hela familjer med barn och blomma — taga sig en välbehövlig vila eller tillreda sitt te, medan kamelerna betade i närheten av tältet. Nu och då sågs en oxkärra, fullastad med kvinnor och barn och åtföljd av en eller två ryttare. Skaror av ridande män och kvinnor, vilkas dräkter med de granna lysande färgerna gåvo tavlan ett livligt utseende, passerade förbi. Den dagen lägrade vi oss middagstiden i närheten av ett tält, vars innevånare snart kommo och avlade besök hos den lilla karavanen. En gammal gumma frågade ivrigt: »Ämna ni er till den stora tempelfesten?» Då frågan jakande besvarats, inföll hennes son, svartmannen: »Vilken affär reser herrarna för?» Den gamla kvinnan, som lagt märke till det småleende, som frågan framkallade, sade tillrättavisande: »Affär — du ser ju, att de ej äro slavar» (benämning på kineserna). Så fortsatte hon, vänd till främlingarna: »Naturligtvis äro ni på väg till templet för att tillbedja! I morgon ska jag också bege mig dit. Om man rider före soluppgången, kommer man fram i god tid före mörkningen.»

Vi upplyste nu den gamla om att, fastän vårt mål var templet, vi ej hade för avsikt att tillbedja, utan i stället ämnade sprida den ende, sanne, levande Gudens heliga skrifter bland de församlade pilgrimerna. Denna upplysning förmådde likväl ej giva en annan riktning åt den gamlas funderingar. Hon fortsatte: »I år blir det en särskilt stor fest, för tre mycket berömda 'ljus' skola närvara. Förra året skulle jag ha farit, men då blev jag sjuk. Året därförut haltade hästen, och för tre år sedan var jag ensam hemma och kunde inte lämna tältet.»

»Men hur kan gamla farmor stå ut med en sådan lång, ansträngande ritt i sommarvärmen», frågade en av oss vänligt. »Vore det inte bättre att stanna hemma och i hjärtat bedja till den store, sanne Guden, som alltid hör oss.»

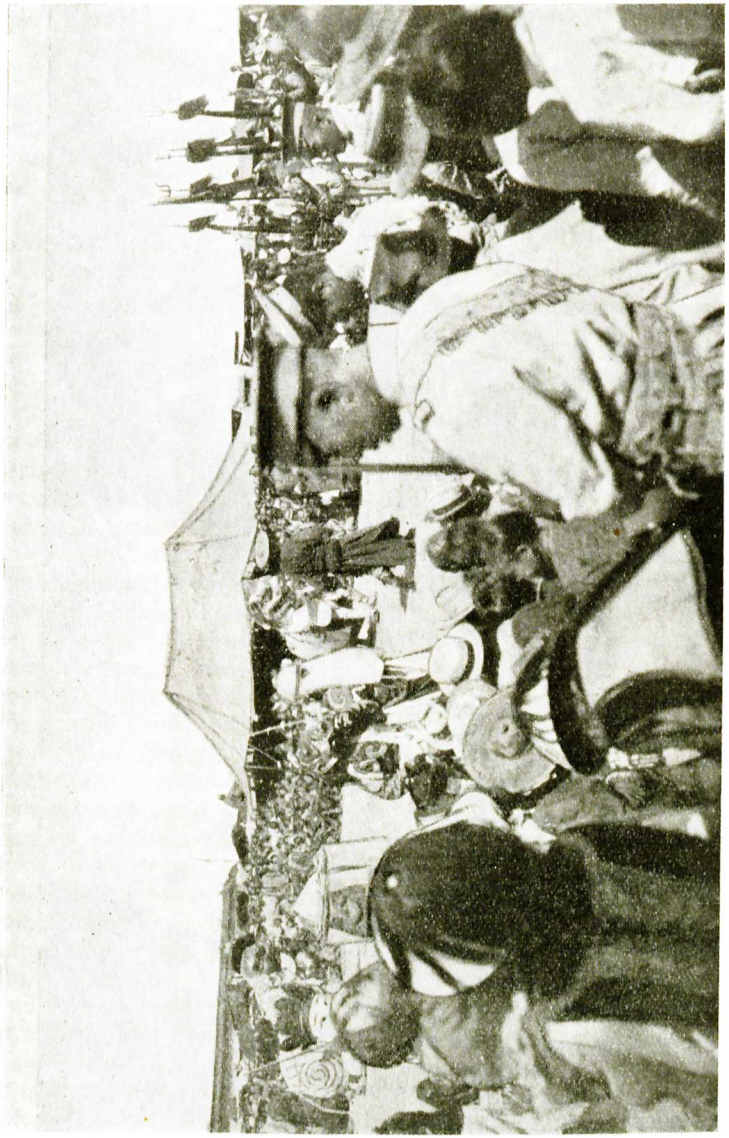

Tempelfesten i Dolla Nor.

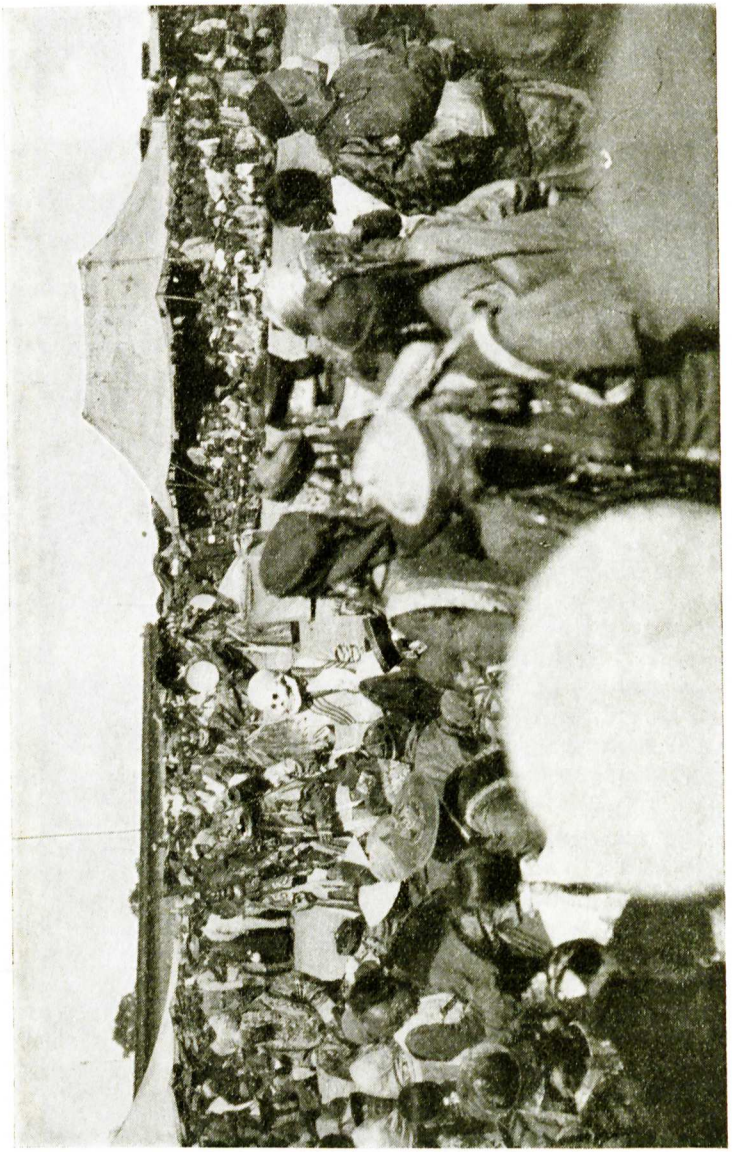

Djävulsdans med dödskallemasker vid Dolla Nor-festen.

Den gamla såg på honom, kom närmare och sade med tonvikt på varje ord:

»Gossen min, ser du inte, att jag nått fram till hög ålder? Det är osäkert, när jag får lov att bryta upp. Det är därför nödvändigt för mig att skaffa mig meriter och göra välgärningar och tänka på nästa tillvaro, förstår du. Barnen ska också fara till tempelfesten. Men deras sinnen äro som klot — de rulla åt alla håll. När man blir gammal, gosse, då riktas allt åt ett enda håll.» Så tillade hon med en förtrolig nick som till en gammal bekant: »Nu måste jag gå till fåren — men vi träffas vid festen i övermorgon. Faren i frid!»

Följande dag företedde den stora Dolla Nor-vägen en än livligare anblick genom den mängd av åkande och ridande, som där skyndade fram. Man förenade sig med varandra, så att stora sällskap bildades av festklädda män, kvinnor och barn. Präster, klädda i granna gula eller röda dräkter med lysande västar och mössor av stundom rent vidunderliga former, redo förbi. Det hela erbjöd en så glad och festlig anblick att man rycktes med i den allmänna feststämningen och njöt av den livliga tavlan.

På eftermiddagen stegade den lilla karavanens åtta kameler med lugn värdighet in på gatorna i Dolla Nor, utan att låta sig störas av det bullersamma gatulivet med dess trängsel av gående, körande och ridande. Min kamrats gångare var emellertid så mycket mera känslig för intryck och utförde med sin ryttare en dans, som kunnat sluta olyckligt, hade vi inte lyckligtvis kommit in i en lugnare gränd, där han lyckades få sin Brunte att ta förnuftet till fånga. Man styrde nu kosan till ett av de många kinesvärdshusen i staden, där vi med en gammal mongol som tjänare jämte en boksäljare togo in. De återstående mongolerna sändes att slå läger vid någon för hästarna och kamelerna bra lägerplats utanför staden.

Dagen därpå voro de till flera tusen uppgående pilgrimerna samlade utanför den ena av de två stora tempelbyggnaderna nära staden. I den strålande sommardagen företedde den brokiga samlingen av festbesökare i templets front onekligen en vacker tavla. Kvinnorna, vilkas stora dag det i all synnerhet tycktes vara, uppträdde först nu i all sin glans, och de bokstavligen lyste i sina grant färgade, med rika broderier försedda dräkter och sina glänsande huvudsmycken av silver och korall med de stundom ända till midjan nedhängande långa kedjorna. Man måste erkänna, att ödelandets döttrar i festskrud och i strålande sol onekligen företedde en vacker anblick. De

fattigare, klädda i enkla dräkter, syntes genom granna och lysande färger hjälpa upp vad som fattades i dräktens dyrbarhet. Ifråga om dräkternas prakt och färgrikedom hade kvinnorna värdiga medtävlare i prästerna, som uppträdde i glänsande gula eller röda silkesdräkter, och även i svartmännen — det fanns faktiskt knappast en färg och schattering, som här ej var företrädd. Alla lyste i gult, rött, blått, grönt eller vitt.

Med de festklädda mongolerna, som ännu så länge voro upptagna av att hälsa på vänner, stifta nya bekantskaper och göra affärer, blandade sig skaror av kinessoldater samt åskådare, och hela festområdet var kantat av tält och marknadsstånd, där brännvin, lök och andra grönsaker, lockande förfriskningar och läckerheter, kinesiska kakor och andra sötsaker, leksaker, tråd och nålar samt varjehanda kram tillhandahölls.

Banande sig väg genom de tätt packade människoskarorna lyckades vi finna en friare plats nära templets huvudingång. Till höger därom syntes tydligt att något särskilt ägde rum, och då vi begåvo oss dit, tedde sig för oss en egendomlig anblick. Folket stod där packat, och av deras allvarliga uppsyn var det lätt att se, att de hade samlats för att fullgöra någon del av sin gudsdyrkan och tillbedjan. Ögonblicket därpå fängslades vår uppmärksamhet av en underlig syn. På något avstånd från den plats, där vi befunno oss, voro tre höga med gult siden draperade troner resta. Och på tronerna sutto tre ynglingar — den ene en gosse på omkring tio år, den därnäst omkring femton och den siste synbarligen en tjugu års yngling.

»Det här är 'ljusen', som den gamla gumman skulle tillbedja och offra till för att skaffa sig meriter för nästa tillvaro. Se, hur de från sin höjd förnämt och överlägset blicka ut över de tillbedjande skarorna. Se där — där böjer sig ett gammalt par ned framför dem — pannorna vidröra marken. Det där är silkesdukar, som de bära fram och i dem är pengarna — deras offergåvor — inlagda. Se deras andakt — det är så det värker i en att se det...

Kamraten svarade intet. Han hade ännu inte hämtat sig från de känslor av ytterlig häpnad och bestörtning, som den oväntade anblicken av de till gudar upphöjda unga männen hade injagat. Som han stod där och lät blicken glida från de likgiltiga, orörliga ansiktena — den äldste guden tycktes honom med sitt feta, runda ansikte såsom typen för en veklig läckergom — till de stora andaktsfulla skarorna, som stodo där i ivrig väntan på sin tur att gå fram och tillbedja, intogs han av en känsla av avsky och vämjelse så stark att han aldrig förr erfarit

En levande gud mellan två uppvaktande lamor.

något dylikt. Han hade känt sig obehagligt berörd vid anblicken av avgudabilderna i de kinesiska och mongoliska templen. Men nu intogs han av en vämjelse så intensiv att blodet jagade genom hans ådror såsom i feber.

»Låt oss gå härifrån — jag står inte ut.»

Han tog sin kamrats arm och drog honom därifrån, då i detsamma en ivrig stämma hördes.

»Barn — ha ni redan varit framme och tillbett? Jag har stått här och väntat ända se'n i morse, och mina ben äro stela — jag har reumatism förstås.» Det kom nästan som en ursäkt. »Se dit» — hon sänkte rösten vördnadsfullt — »där i mitten på den högsta tronen sitter den 'gegen', som vi mongoler gå från landets mest avlägsna trakter för att tillbedja. Han är en mycket stor gud — mycket stor.» Den gamla avbröts av att en ung kvinna ivrigt ryckte henne i armen: »Kom, farmor — nu är det vår tur att tillbedja!»

Över det gamla, skrynkliga, tärda ansiktet for vid denna underrättelse ett egendomligt uttryck av djupaste vördnad och hängiven fromhet, och hon skyndade bort.

Just som vi avlägsnade oss, uppfångade vi en skymt av den åldriga gestalten, nedböjd ända till marken och försänkt i stum tillbedjan inför ynglingen med det slöa, likgiltiga ansiktsuttrycket. En vemodig syn.

Så mycken tillbedjan, så mycken vördnad gentemot några okunniga pojkar, av vidskepelsen upphöjda till gudar!

I frivilligt fängelse.

Tio år i en otillgänglig grotta.

Av pastor *Johan Hagner.*

På gränsen av den stora Gobiöknen, som upptager en väsentlig del av det inre Mongoliet, sträcker sig en väldig bergskedja.

Det var här, i en av de mest otillgängliga bergstrakterna, han bodde, den unge eremiten från Tibet. Och någon mera lämplig plats för ensamhet och meditation stod väl ingenstädes att finna. Endast vilddjurens tjut störde någon gång den dödens stillhet, som här rådde.

Platsen var att söka omkring 10 sv. mil ifrån missionsstationen Goltjaggan. I en av naturen formad bergsklyfta hade han bott i närmare tre år. Vid denna ensliga plats hade han vigt tio år av sitt liv för böneläsning och meditation i förening med fasta och absolut tystnad varannan dag. Aldrig sökte han sig ned till någon mongolby utan satt vid sina tibetanska böneböcker framför avgudaaltaret med de ständigt brinnande oljelamporna. Icke underligt att de vidskepliga mongolerna betraktade honom såsom gegen (gud) och tillbådo honom.

I sällskap med ett par missionärer hade jag tillfälle att besöka denne märklige man. Efterhand blev vägen stängd för biltrafik. Bilen hostade och fräste av ansträngning, och till sist lämnade vi den bakom oss och fortsatte vägen till fots fram emot målet. Naturen blev allt vildare och vildare, och den lilla gångstigen ledde förbi väldiga bråddjup och höga, branta klippavsatser.

Äntligen voro vi framme. Det var med underliga känslor jag beträdde grottans ingång. Vi beträdde ju ett område, där en själ kämpade en förtvivlans kamp under de allra gruvligaste försakelser och offer. Ett område — skall jag våga säga *invigt* till en själens kampplats — där ett ungt människoliv offras på hedendomens altare.

Inne i grottan var allt höljt i djupaste skymning, och våra tillrop blevo obesvarade. En liten hund, som oroligt sprang in och ut, visade oss dock, att eremiten måste vara inne. Vi togo därför mod till oss och trädde in objudna genom grottans in-

Eremiten inne i sin grotta.

gång. Vi fingo ock snart syn på honom längst inne i ett hörn, med böneböckerna uppslagna framför sig.

Där satt han orörlig och tyst, med ett mycket misslynt utseende. Vi förstodo nu, att vi kommit den dag, när han fastade och teg. Vi kunde alltså icke räkna på att få ett ord ur honom, vilket ju var en stor missräkning. Men däråt var ingenting att göra. Alla försök att få honom att tala voro fruktlösa. Missionär Skallsjö föreslog honom, att han skulle tiga den följande dagen i stället och nu tala med oss. Särskilt framhöll han, huru lång väg jag hade rest, att jag måste lämna landet den följande veckan och att jag ovillkorligen ville tala med honom. Men han bara lade handen på munnen och pekade uppåt mot himmelen med en outsägligt allvarlig blick, liksom ville han säga: mina löften äro givna inför Gud, och inga hänsyn till människor — komme de ock från jordens yttersta ändar — få rubba dem. Han motstod segerrikt varje frestelse.

Grottan i berget syntes mera lämplig som tillhåll för vilddjuren än för en människa. Den var gjord fullständigt »utan människohänder» och bestod av en djup öppning rakt in i berget. Golvet bestod av grova stenar liksom ock den upphöjning, som han satt på om dagarna och låg på om nätterna. Utom gudaskåpet och en liten rostig kamin fanns inga husgeråd. En träskål fylld med sur mjölk samt en liknande, fylld med en svartgrå, grötliknande massa, bar vittne om eremitens enkla kost. De vidskepliga mongolerna våga icke annat än sörja för att mjölken och gröten icke tager slut.

För oss kändes svalkan i grottan ljuvlig, när vi kommo från den stekande solen utanför, men tanken på att tillbringa en mongolisk vinter i denna grotta kunde göra en kuslig till mods. Huru han kunnat härda ut tre vintrar här är fullständigt oförklarligt, och ändå har han sju vintrar kvar, innan de tio åren äro tillända. Tänk dig snöstormarna i dessa bergstrakter med en kyla av ofta mer än 40 grader, stormar som räcka i veckotal. När du njuter av lugnet och värmen vid egen härd, och — jag ville tro det — Guds och Jesu frid i ditt hjärta, tänk då på enslingen i bergsklyftan, som alltjämt sitter i mörker och köld både andligen och lekamligen.

Efter en stund lägger han ihop sina böneböcker, hans utseende tinar upp något, och han följer oss ut i solen utanför. Där tillät han oss att taga ett fotografi av honom. Om halsen bär han i likhet med alla lamapräster ett radband, tillverkat av ben från människokranier. I pannan hade han en stor kula, som han fått därigenom att han år efter år stött huvudet mot marken under sin tillbedjan framför gudaskåpet. Så stod han där framför oss, insvept i sin saffransgula mantel, en man, ännu icke trettio år gammal, en av de mest sympatiska representanter för lamaismen, jag någonsin mötte därute.

Men dagen led mot sitt slut, och vi måste säga honom farväl. Orörlig stod han där utanför grottan, med ett obeskrivligt, vemodigt drag över sitt unga, nästan vackra ansikte. Så länge han kunde följde han oss med blicken, och när vi vinkade farväl åt honom, svarade han med att vinka igen. Sent skall jag glömma den synen, när han med dröjande steg vände om och gick in i sin mörka, dystra boning.

Vad tänkte han månne, när han åter satt där i ensamheten? Ja, det är fåfängt att söka gissa sig till ett svar. Kanske grät han sig till sömn den kvällen. Eller har lamaismen, denna förfärliga religion, som är en hopplös blandning av vidskepelse och djävulsdyrkan, av prästlist och ceremonier, av spådomskonster, besvärjelseformer och ett mekaniskt bedjande, gjort honom oförmögen att känna så som vi känna? Jag tror det knappast. Vad denne unge man beträffar, så sitter han i dag som han satt då vi mötte honom — i hopplös ensamhet, ett lamaismens offer, ett ibland miljoner.

Vad känner du inför eremiten i sitt fängelse? Vilket ansvar vilar icke på oss inför dem som sitta i mörker och dödens skugga!

Kvinnornas internationella bönedag 1945.

UPPROP.

Sedan slutet av 1920-talet har varje år en maning gått ut över världen till kristna kvinnor att första fredagen i fastan samlas till bön. Allt större ha de skaror blivit som hörsammat kallelsen, allt vidare har den nått, tills kvinnor av skilda folk, raser och tungomål denna dag varit samlade omkring samma gudsord och samma böneämne. Inte ens kriget har kunnat bryta denna bönegemenskap, den har trotsat murar av hat och bitterhet. Från Amerika har appellen kommit, de gemensamma texterna och böneämnena. Även i år, som förut, komma kristna kvinnor över hela världen att samlas till bön den första fredagen i fastan, den 16 febr. Sverige får ej stå utanför gemenskapen. Därför utsänder Svenska missionsrådets Kvinnokommitté ett program till hjälp för dem, som vilja deltaga i bönedagen.

Mottot är: *Den kristna kyrkans gemenskap.* Gal. 3:28.

Nöden stirrar oss fortfarande tillmötes från alla håll, den lekamliga och den andliga. Och under allt detta har Sveriges folk fått leva i fred. Känna vi ej inför detta behovet och förmånen av att mötas för att i gemensam bön lägga fram för vår Gud och Fader allt, varav vårt hjärta är fullt? Känna vi ej alla att vårt kristna liv behöver förnyelse och fördjupning inför de väldiga uppgifter, som en kommande fred förvisso kommer att giva oss?

Anordningarna för bönedagen måste ju rätta sig efter vad som lämpar sig på varje ort. Programmet är avsett att vara en hjälp och anvisning.

Bönedagen bör förberedas i god tid, genom att *kristna kvinnor från olika samfund* tillsammans planlägga arbetet på sin ort, så att denna dag verkligen blir en *gemensam* bönedag.

Utförligt program kan erhållas från fru Sara Björkman, Stråkvägen 3, Råsunda.

Stockholm i januari 1945.

Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté.

Meddelanden.

Från våra missionärer har endast en telegrafisk hälsning nått oss under julhelgen. Telegrammet lydde: »Tack för eder uppmuntrande hälsning och för gåvorna vi mottagit. Missionens vänner hälsas hjärtligt med Joh. 1:5. 'Ljuset lyser i mörkret och mörkret har icke fått makt därmed'. Sänd julhälsningar och blommor till våra hem. Vi må alla bra.»

»Ljuset lyser i mörkret och mörkret har icke fått makt därmed.» Dessa ord tycktes Gud alldeles särskilt ha velat påminna både oss här hemma och missionärerna därute om. Missionä-

rernas telegram sändes den 21 dec. kl. 11 fm. Samma dag vid 3-tiden sände vi härifrån ett telegram med en julhälsning ut till dem. Då vi skulle skriva ned telegrammet stannade våra tankar vid det ovan citerade bibelordet, och vi sände det med i vår hälsning. Då vi sedan tre dagar efter fingo deras telegram och fingo se, att de sänt oss samma bibelord som hälsning och att det avsänts ungefär samtidigt med vårt telegram härifrån, kändes det som om Gud sammanfört våra tankar och samlat både deras och våra omkring detta bibelord. Vi tyckte, att detta blev en tröstelig påminnelse om att Gud kan sammanföra våra böner, tankar och känslor med deras därute. Gud hör sina barns böner, låt oss därför icke tröttna att bedja för missionärerna och för den uppgift han givit oss i Mongoliet.

* *
*

Från Utrikesdepartementet ha vi fått ytterligare bekräftelse på att Paul Georg Svensson fortfarande är kvar i japansk fångenskap. Som förevändning för kvarhållandet utöver förut fastställd tid har till våra myndigheter uppgivits, att han sökt komma i förbindelse med utomstående under fängelsetiden. Vi tro ju, att detta är helt och hållet misstag, och vi hoppas, att han snart skall bli frigiven. Vi önskade att våra vänner ville taga upp Paul-Georg Svenssons frigivning som ett gemensamt böneämne.

* *
*

Till alla våra prenumeranter på Ljusglimtar från Mongoliet, som förnyat prenumerationen, ville vi säga ett hjärtligt tack. De av våra vänner, som ännu ej förnyat den, ville vi bedja att snarast möjligt göra detta.

I hopp om att alla våra gamla prenumeranter önska tidningen även för detta år, fortsätta vi att sända årets tre första nummer och vore vi tacksamma för sedvanlig prenumerationsavgift före denna tids utgång.

Till alla våra prenumerantsamlare, som välvilligt hörsammat vår begäran att hjälpa oss med spridningen av vår tidning, ville vi framföra vårt varma tack. Edert intresse och osjälviska arbete ger oss hopp om att upplagan på vår tidning även i år skall ökas. Vi hoppas, att ännu många prenumerationslistor skola inkomma inom den närmaste tiden.

I detta sammanhang vilja vi än en gång påminna om vår premiebok »Världen vårt arbetsfält» av redaktör Lundahl. Vi sända den alltfort till var och en, som samlar fem nya prenumeranter. Se för övrigt prenumerationsanmälan i föregående nummer.

Alla våra nya prenumeranter ville vi hälsa hjärtligt välkomna i kretsen av vår missions vänner.

* *
*

På vårt förlag har utkommit en ny missionsskrift: »I rövarhänder» av Elsa Bengtsson. Det är en liten barnbok, den första, som, hoppas vi, skall följas av flera, i en serie skrifter lämpade för barn och ungdom.

Den lilla skriften, som har en mycket tilltalande utstyrsel med omslaget tryckt i tre färger, är mycket väl skriven och högst intressant. De trevliga illustrationerna gör den alldeles särskilt livfull. Då man läst den önskar man bara, att den varit litet längre.

Se vidare annons på sista sidan.

* *
*

Postgången ut till våra missionärer är nu återigen öppen över Ryssland och Sibirien. Brev kan därför sändas till missionärerna under adr. 18 Hsi La Hutung, Peking, North China. Missionärerna som inte fått något brev på mer än ett år vänta säkert med spänning på brev. Vi hoppas att deras vänner och bekanta fortast möjligt vill glädja dem med ett brev.

Influtna missionsgåvor.

December månad		*Januari—december månader*	
1943	1944	1943	1944
20.247: 57	12.908: 32	92.276: 30*	92.906: 78 **

* Därav för hem- och utresor 4.133: —.
** Därav för hem- och utresor 7.825: 68.

Redovisning.

DECEMBER MÅNAD.

Nr 1848 G. B. Stockholm 8 kr; Onämnd 10 kr; nr 1849 A. M., Visby, till hem- och utresor 50 kr; nr 1850 Ocke syförening gm S. W. M., 80 kr; nr 1851 S. J., Borås till hem- och utresor 10 kr; nr 1852 S. L., Växjö 15 kr; nr 1853 H. S. O., Malmö 20 kr; nr 1854 A. L., Grängen, 3 kr; Onämnd till offerdagen 5 kr, E. E., Stockholm 10 kr; nr 1855 E. S., Hovmantorp 10 kr; nr 1856 L. M., Öjervik 8 kr; nr 1857 Mjöhults arbetsförening gm S. S., 40:50; nr 1858 R. A., Agunnaryd 10 kr; nr 1859 E. T., Stockholm 10 kr; nr 1860 R. O., Stockholm 25 kr; nr 1861 U. A., Offerdal 10 kr; nr 1862 J. A., Ängelholm 10 kr; nr 1863 A. F., Töre 3 kr; nr 1864 A. F., Bollstabruk till hem- och utresor 10 kr; nr 1865 Mongolgruppen i Höganäs gm E. R., 60 kr; nr 1866 Mossebo Missionssyförening gm. H. E. 35 kr, nr 1867 E. Ö., Falköping 50 kr; nr 1868 I. T., Bjärnum till hem- och utresor 5 kr; E. W., Äppelviken spbm 10 kr; d:o till hem- och utresor 10 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 10 kr; nr 1869 Klippans L. M. F.-grupp gm J. A. 20 kr; nr 1870 R. M., Järnforsen 5 kr; gm d:o M. S., 10 kr; nr 1871 E. J., Motala till hem- och utresor 3 kr; nr 1872 G. E., Rögle till d:o 5 kr; nr 1873 E. A., Nockeby 5 kr; nr 1874 I. S., Kulladal 8 kr; nr 1875 J. A., Borensberg 3 kr; nr 1876 A. H., Rögle 10 kr; nr 1877 N. B., Askim 3 kr; nr 1878 »Okänd, Sthlm» 20 kr; nr 1879 E. W., Örebro 4 kr; nr 1880 J. K., Hovmantorp 1 kr; nr 1881 H. H., Stockholm 3:50; nr 1882 — W — 3 kr; nr 1883 H. L., Göteborg 3 kr; nr 1884 M. J., Hudiksvall 8 kr; nr 1885 R. E. L., Skövde 8 kr; nr 1886 Onämnd 25 kr; nr 1887 L. F., Traneberg 5 kr; nr 1888 H. H., Bromsten 2 kr; nr 1889 E. G., Mariestad 23 kr; nr 1890 E. A., Fritsla 10 kr; nr 1891 I. H., Stockholm 10 kr; nr 1892 I. N., Snyten 8 kr; nr 1893 A. F., Folkesta 10 kr; nr 1894 L. K., Kåge 3 kr; nr 1895 E. S., Örebro 3 kr; nr 1896 I. L., Uppsala 5 kr; nr 1897 »Till Vilhelm Löfquists minne» gm L. P. 100 kr; nr 1898 J. A., Mariefred 1 kr; J. B-t Stockholm 6 kr; nr 1899 K. M. A., Stockholm julgåva till Gerda Ollén, 25 kr; nr 1900 L. L., Stockholm 1 kr; nr 1901 J. A. L., Stockholm 1 kr; nr 1902 J. S., Stockholm 5 kr; nr 1903 C. G. P., Norrköping till hem- och utresor 10 kr; nr 1904 S. J., Borås 10 kr; nr 1905 »Två missionsvänner» gm E. E., 60 kr; nr 1906 Flickskolans missionsförening i Strängnäs gm N. o. L. R. 100 kr; nr 1907 Görslöv syförening gm I. J. 50 kr; nr 1908 N. Å., Örebro spbm 26 kr; nr 1909 L. U., Stockholm 5:50; nr 1910 E. L., Lundsbrunn 10 kr; nr 1911 L. S., Stockholm 10 kr; nr 1912 A. A., Stockholm 8 kr; nr 1913 J. S., Enskede 2 kr; nr 1914 O. L., Stockholm 6 kr; nr 1915 F. T. K., Stockholm 5 kr; nr 1916 Th. N., Stockholm 6 kr; nr 1917 J. T., Almby 3 kr; nr 1918 G. F., Sundsvall 3 kr; nr 1919 K. E. S., Söderhamn 8 kr; nr 1920 V. E., Latorpsbruk 5 kr; nr 1921 N. F., Vinslöv 8 kr; nr 1922 O. J., Nora st. 8 kr; nr 1923 G. A., Jönköping 1 kr; nr 1924 H. A. B., Trelleborg 23 kr; nr 1925 M. G., Råneå 15 kr; nr 1926 E. S., Jönköping 3 kr; nr 1927 J. L. Falköping 3 kr; nr 1928 A. A., Förslövsholm 3 kr; nr 1929 H. P., Tärnsjö 8 kr; nr 1930 J. L., Örebro 8 kr; nr 1931 P. E., Skromberga 3 kr; nr 1932 E. C., Forshult 10 kr; nr 1933 A. F., Lindesberg 3 kr; nr 1934 M. C., Limhamn 10 kr; nr 1935 E. J., Skär-

blacka 3 kr; nr 1936 N. S., Laxviken 10 kr; nr 1937 G. A., Lannabruk 3 kr; nr 1938 C. J. G. K., Hälsingborg 18 kr; nr 1939 A. E., Mörsil 2 kr; nr 1940 R. K., Göteborg 5 kr; nr 1941 S. R., Nässjö 10 kr; nr 1942 G. T., Röke 10 kr; nr 1943 H. F., Holmsjö 8 kr; nr 1944 I. J., Norrköping 50 kr; nr 1945 E. L., Billeberga till Frideborg Svenssons underhåll 10 kr; nr 1946 Kvidinge Kyrkl. Ungdomskrets gm. E. B., till missionärs underhåll 25 kr; nr 1947 H. B., Enskede 5 kr; nr 1948 E. S., Tärnsjö 3 kr; nr 1949 J. H., Limhamn 3 kr; nr 1950 L. J., Edsvära 3 kr; nr 1951 A. L—H., Vejbyslätt 8 kr; nr 1952 A. E. J., Åsbo-Össjö 10 kr; nr 1953 E. H., Ängelholm 3 kr; nr 1954 M. G., Stockholm 3 kr; nr 1955 E. A., Vetlanda 25 kr; nr 1956 H. P., Blidsberg 3 kr; nr 1957 E. Z., Häradsbygden 1 kr; nr 1958 M. R., Avesta 6 kr; nr 1959 H. S., Stockholm 3 kr; nr 1960 G. T., Äppelviken 5 kr; nr 1961 L. E., Knislinge 3 kr; nr 1962 L. B., Haverövallen 5 kr; nr 1963 A. J., Tofthög 10 kr; nr 1964 S. J., Göteborg 3 kr; nr 1965 W. N., Stockholm 3 kr; nr 1966 A. F., Södertälje 19 kr; nr 1967 H. K., Tureberg 3 kr; nr 1968 E. K., Älem 8 kr; nr 1969 I. O., Mörsil 10 kr; nr 1970 L. G., Skövde 3 kr; nr 1971 K. G., Skruv 3 kr; nr 1972 A. L., Söderhamn 3 kr; nr 1973 M. P., Råå 8 kr; nr 1974 E. N., Karlskoga 3 kr; nr 1975 E. S., Mogata 1 kr; nr 1976 G. S., Tärnsjö 5 kr; nr 1977 K. W., Gungvala 3 kr; nr 1978 R. S., Smål. Rydaholm 3 kr; nr 1979 E. T., Vittsjö 3 kr; nr 1980 T. E., Överhörnäs 3:75; nr 1981 a, A. J. Ålsten 100 kr; nr 1981 b, A. J. Östersund 3 kr; nr 1982 R. M., Borås 15 kr; nr 1983 N. G. C., Bjuv 3 kr; nr 1984 T. H., Hamburgsund 5 kr; nr 1985 A. R., Stockholm 8 kr; nr 1986 I. F., Norra Strömfors 3 kr; nr 1987 E. H., Hönön 20 kr; E. P., Linköping 5 kr; nr 1988 J. P., Diö 8 kr; nr 1989 E. O., Svärdsjö 20 kr; nr 1990 H. N., Älvsjö 5 kr; nr 1991 L. F., Filipstad 1 kr; nr 1992 K. O., Ljungbyholm 3 kr; nr 1993 H-B. Ö., Stockholm 8 kr; nr 1994 S. S., Alingsås 2 kr; nr 1995 M. B., Östersund 10 kr; nr 1996 D. N, Härnösand 10 kr; nr 1997 H. B., Prästköp 3 kr; nr 1998 R. K-Å., Stockholm 6 kr; nr 1999 A. P., Eskilstuna 3 kr; nr 2000 A. H., Lekvattnet 3 kr; nr 2001 L. T., Stockholm 23 kr; nr 2002 A. J., Kvidinge 15 kr; nr 2003 K. A., Kvidinge 10 kr; nr 2004 L. J., Hynboholm 8 kr; nr 2005 G. J., Ransta 10 kr; nr 2006 A. H., Gideå 3 kr; nr 2007 A. C., Korsnäs 23 kr; nr 2008 E. P. Vollsjö 3 kr; nr 2009 V. H., Hälsingborg 5 kr; nr 2010 B. F., Storänger 10 kr; nr 2011 J. K., Kungstorp 8 kr; nr 2012 Okänd 5 kr; nr 2013 G. P., Karlskrona 5 kr; nr 2014 G. E., Göteborg 10 kr; nr 2015 A. P., Söderhamn 2 kr; nr 2016 A. A., Ystad 5 kr; nr 2017 B. T., Hok 3 kr; nr 2018 A. J., Asklanda 5 kr; nr 2019 H. J., Skövde 3 kr; nr 2020 T. S., Malmö till hem- och utresor 8 kr; nr 2021 S. F., Kållandsö 8 kr; nr 2022 E. J., Synnerby 10 kr; nr 2023 T. L., Östra Ljungby 5 kr; nr 2024 L. G., Dalum 5 kr; nr 2025 C. M., Norberg 3 kr; nr 2026 A. A., Hälsingborg 5 kr; nr 2027 a, H. J., Ervalla 5 kr; nr 2027 b, Bergshamra 3 kr; nr 2028 S. S., Öskeviksby 10 kr; nr 2029 S. E., Uppsala till hem- och utresor 5 kr; nr 2030 M. J., Vollsjö 50 kr; nr 2031 L. O., Tågarp till hem- och utresor 25 kr; nr 2032 Restads missionskrets gm. I. J., 35 kr; nr 2033 D. N., Gällstad 2 kr; nr 2034 G. H., Djursholm 8 kr; nr 2035 C. N., Skövde 3 kr; nr 2036 E. N., Stockholm 3 kr; nr 2037 E. A, Göteborg 3 kr; nr 2038 D. L., Skogstorp 20 kr; nr 2039 R. S., Hillsand 10 kr; nr 2040 J. E., Aspen 3 kr; nr 2041 M. L. o. A. o. O. J., Floby 20 kr; nr 2042 A. T., Skara 10 kr; nr 2043 M. S., Ängelholm 8 kr; nr 2044 A. O., Jämtön 10 kr; nr

2045 L. F., Donsö 8 kr; nr 2046 S. J., Huskvarna 8 kr; nr 2047 H. W., Karlsborg 3 kr; nr 2048 H. S., Smål. Gällaryd 1 kr; nr 2049 H. J. Hjulsjö 5 kr; nr 2050 H. M., Brunnby 3 kr; nr 2051 K. N., Bjästa 8 kr; nr 2052 J. Ö. Lakaträsk 8 kr; nr 2053 G. S., Vänersborg 4 kr; nr 2054 P. O. E., Åsarna 8 kr; nr 2055 Storsjö syförening gm A. C. 12 kr; gm d:o spbm 13 kr; nr 2056 G. J., Smål. Taberg 3 kr; nr 2057 S. Z. Vejbyslätt 2 kr; nr 2058 J. L., Varola 10 kr; nr 2059 R. S., Landskrona 5 kr; nr 2060 A. W., Nybro 4 kr; nr 2061 A. L., Boden 5 kr; nr 2062 A. J., Dyrön 6 kr; nr 2063 A. M., Tollarp 18 kr;

Forts.

Varmt tack till varje givare!

"Varen glada i hoppet, tåliga i bedrövelsen, uthålliga i bönen."

Rom. 12:12.

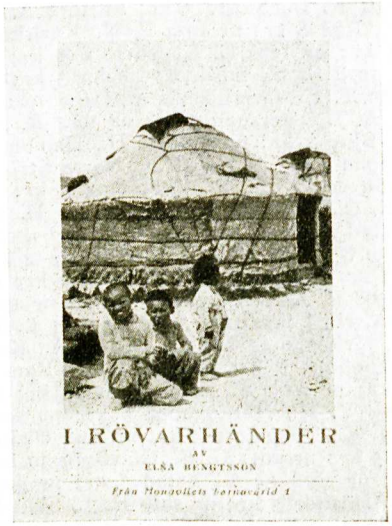

På det varmaste ville vi rekommendera vår nyutkomna barnskrift

I rövarhänder

av ELSA BENGTSSON.

Den lilla skriften är rolig och spännande och väl värd att satta i händerna på de unga. En liten gosse som fått den talar om, att han läst den tre gånger.

Den kostar endast 35 öre och rekvireras från **Svenska Mongolmissionens förlag,** Brunnsgatan 4, Stockholm.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 26:te årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945

72699

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 3	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Mars 1945

Lamaismens läkarmission och kristendomens.

Detta nummer avser att belysa den hedniska »sjukvården» i Mongoliet samt missionärernas insats i läkarmissionens tjänst.

Vill man se kontrasten avteckna sig i all sin skärpa mellan den kristna religionen och den lamaistiska, skall man studera lamaprästernas behandling av de sjuka och de kristna missionärernas. Skillnaden träder skarpt i dagen genom de skildringar som i detta nummer publiceras. Å ena sidan en fasaväckande rofferianda och en gränslös vidskepelse, parad med en lika gränslös okunnighet, å andra sidan en anda av kärlek och hjärtlig barmhärtighet, som i förening med kunnighet och tillgång till moderna läkemedel bragt många lidande verklig hjälp.

Denna läkarmission har varit en mäktig vägröjare för evangelium, och det kan knappast i ord uttryckas, till vilken rik välsignelse den genom Guds nåd fått vara.

Det är en skön och gagnelig gärning att med offer och förböner stödja denna kärleksverksamhet bland ett folk, där allmänt utbredda och svåra sjukdomar skörda så oerhört många offer.